

indtræffe ved det, Landstinget nu er i Færd med at beslutte. Derfor synes jeg heller ikke, at det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører rejste, om, hvem der har bragt Uroen ind, kan være vanskeligt at besvare; det er dem, som har rejst Stridsspørgsmaalet, efter at et Flertal i Folketinget har truffet sin Afgørelse.

Den ærede Ordfører anbefalede nu, at Regeringen skulde undgaa videre Uro og modtage Forslaget og faa det gennemført i Folketinget. Det er jo meget smukt, at man efter selv at have anstiftet Ufred, og Ufreden er godt i Gang, siger til de andre: lad det nu være nok med denne Ufred. Nogen heldig Fremgangsmaade er det unægtelig ikke, og jeg vil dog henstille, at man ikke lader det være Regelen saaledes at anstifte Uro og derefter overlade Regeringen at tilvejebringe Ro igen.

Imidlertid kan det jo i og for sig være underordnet i Forhold til Forhandlingen her, hvad der skal ske i Morgen i Folketinget, naar det Finanslovsforslag, som Landstinget nu ændrer, kommer tilbage til Folketinget. Landstinget har jo taget sit Parti, og Landstinget har med denne sin Holdning givet Signalet til en Kamp, som nu ikke kan afværges, en Kamp, der naturligvis maa rettes mod Landstinget. Naar Landstinget ikke vil godkende den i Menneskealdrer ogsaa af Venstre hævdede Folketingsparlamentarisme, kan Landstinget fornuftigvis ikke vente Neutralitet længere. Ude i Befolkningen, hvor Villien til Sparsommelighed paa Militærbudgetterne er levende, vil man ikke godkende Landstinget som øverste politiske Magt. Jeg skal lige saa lidt som en året foregaaende Taler give Raad til Flertallet her i Tinget, men jeg vil fremhæve den Opfattelse, som jeg synes, man maa faa af, hvem det er, der har fremkaldt Uroen og den Kamp mod Landstinget, som nu utvivlsomt vil forme sig stærkere og hurtigere, end det maaske ellers var sket. Jeg beder erindret, at Landstinget ikke længere er et privilegeret Ting. Landstinget har ogsaa sin Forbindelse med Vælgerne, og disse Vælgere vil ikke lade sig byde, hvad Landstinget her har gjort i Retning af at bryde ind i den økonomiske Ordning af Statshusholdningen, som den ansvarlige Regering har tilrettelagt. Hvornaar denne Kamp vil komme, og hvordan den vil forme sig, kan det jo være ganske ligegyldigt i dette Øjeblik at beskæftige sig med; Landstinget kommer hverken til at bestemme Tiden eller Forholdene, hvorunder den skal foregaa.

Ordføreren (Maegaard): Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til forskellig Side. Først vil jeg sige til den højtærede Finansminister, som beklagede sig over, at hvis Finanslovsforslaget bliver vedtaget i den Skikkelse, som det har faaet her ved anden Behandling — derved at der er indsat Udgifter til et Beløb af mellem 6 og 7 Mill. Kr., — vil det finansielle Grundlag forrykkes, om end Finansministeren ikke vilde sige, at Grundlaget bliver helt ødelagt, at vil dette Indgreb fra Landstingets Side medføre et saa uheldigt Resultat, hvorledes forholder det sig da med det Lovforslag, som for Tiden behandles i Rigsdagen om et Konjunkturtillæg til Tjenestemændene paa 10 Mill. Kr.? Vil det mon ikke paavirke det finansielle Grundlag i samme Forhold? Hvad der vil ske i den Retning i det kommende Finansaar, vil selvfølgelig paavirke det finansielle Billede, som Finanslovsforslaget nu viser.

Den højtærede Statsminister indrømmer, at Landstinget er en berettiget Faktor i og har parlamentarisk Ret til at gribe ind i Lovgivningen fuldstændig efter egen Afgørelse, men dernæst bestrider den højtærede Statsminister — og det gjorde det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) ogsaa — Landstingets Ret til Medbestemmelse om de samme Loves Forudsætninger. Forstaa det, hvem der kan! Man har Ret til at være medbestemmende om en Lov — lad os holde os til Hærlovene —, her har Landstinget den samme Ret som Folketinget, men som jeg ofte har høvdet fra denne Plads: en Lov er ikke alene de Ord, de Tal og de Bestemmelser, der staar i Loven, en Lov har visse Forudsætninger, og uden disse Forudsætningers Opretholdelse er Loven et Stykke Papir, intet andet. Hvis den højtærede Statsminister vil kræve Respekt for sin Udtalelse i Retning af, at Papiret skal vi holde helligt, det maa vi ikke røre, men de Forudsætninger, der lægges ind i Ordene paa dette Papir, maa vi omkalfatre, ganske som vi vil, hvad bliver der saa af Lovene, hvad bliver der af Militærlovene, og hvad bliver der af andre Love? Hvad er Loven om Hjælpekasser, Loven om Tilskud til Enkebørn, hvis den høje Regering paa Finansloven kan nedsætte Bevillingerne til disse Loves Gennemførelse? Og det er jo i Virkeligheden det Forhold, som den højtærede Statsminister her hævder for Militærlovenes Vedkommende: Lovene kan vi medvirke til at faa gennemført, som vi ogsaa har gjort det ved sociale Love, men Forudsætningerne for Lovene vil den høje Regering sammen med et Flertal i Folke-